

fæste dem eller ikke. Der vil altsaa ifølge Vædringsforslaget opnaaes den samme Visshed for Testator, og jeg seer derfor ikke nogen Anledning til at træffe væsentlig forandrede Bestemmelser i dette Forhold, naar man ikke i og for sig finder, at der er nogen Betænkelse ved det Foreslaaede, men forøvrigt vil selvfølgelig Udvalget tage det ærede Medlems Bemærkninger under den næste Overveielse.

Casse: Jeg maa dog tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede Ordfører anførte. Den nye § 1 begynder med at sige, at naar en Arvelader ved en testamentarisk Disposition har bestemt Noget, saa skal det tages tilfølgende. Min Indvending gik ikke ud paa Noget, som skulde være en Deductionsforandring, men den gik ud paa, at det ikke var rigtigt at lade denne Paragraphs 1ste Afdeling bestemme, at naar en Arvelader træffer en Disposition, som den heromhandlede, saa skal den tages tilfølgende, thi dette er en i den gjældende Lovgivning allerede indeholdt Regel. Naar en Bestemmelse er givet, saa maa man i Reglen antage, at den skal tages tilfølgende, men der kommer saa en Undtagelse med Hensyn til Livsarvingen; der er nu af den ærede Ordfører givet en Forklaring heraf, som i alt Fald nærmere skulde betegne den Maade, hvorpaa Udvalget har stillet sig med Hensyn til Bestemmelsen for Livsarvinger, hvilken Forklaring gik ud paa, at det var forudsat som en gjældende og i sig selv sikrende Regel, at Arveladeren kan bestemme, hvorledes der skal forholdsvis med hans Livsarvingers Midlers Bestyrelse, og at det kun var undtagelsesviis, at Justitsministeren skulde kunne have nogen Ret til at gjøre Forandring i den saaledes trufne Bestemmelse. Jeg maa nu sige, at Paragraphens eget Indhold i Grunden ikke leder til at betragte dette som Noget, der aldeles undtagelsesviis skal kunne skee, men snarere til at antage, hvad der i og for sig er fuldkommen rigtigt, at, idet man indrømmer Faderen Myndighed med Hensyn til Bestyrelsen af Børnernes Formue, saa vil man tillige, og ganske sikkert ikke undtagelsesviis, drage Omforgen for og anvende al den Omhu, man kan, for at der ikke træffes saadanne Anord-

ninger med Hensyn til Børnernes Midler, at det kunde komme til at blive stridende imod deres Tarv. Idet jeg anseer dette for at være af stor Vigtighed, tør jeg haabe, ogsaa at have indbegaaet den Bemærkning fra den ærede Ordførers Side, at det er ganske andre og vigtigere Forhold, der omhandles i de citerede to Paragrapher, §§ 27 og 28, af Forordningen af 21de Mai 1845. Vistnok ere denne Forordnings Bestemmelser vigtigere, fordi de tildeels angaa Fastsættelsen af Størrelsen af Formuer og hvad dermed staaer i Forbindelse, men de her omhandlede Bestemmelser ere i Sandhed vigtige nok, naar de gaae ud paa at sørge for, at Børnene ikke miste den Formue, som Arveladeren har efterladt dem. Vil man endelig holde sig til Spørgsmaalet om, hvad der er det Vigtigere, saa vil jeg sige, at de Forhold, der omhandles i §§ 27 og 28 i den nævnte Forordning af 1845, kunne angaa Formuer af mindre Omfang, hvorimod de, der her er Spørgsmaal om, kunne angaa store Formuemasser, saa det kunde vel være, at de i saa Henseende i mange Tilfælde kunne stilles ved Siden af hinanden. Men derom troer jeg dog, at den ærede Ordfører og jeg let ville kunne enes, at vil man drage Omforgen for, at ikke Ulemper skulde udvikle sig af denne Bestemmelse, saa er der ogsaa al mulig Opfordring for Enhver til at sørge for, at Garantierne blive saa gode som muligt. Paa Grund af den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører sluttede, og som jeg ogsaa havde ventet, at han vilde slutte paa, er det en Selvfølge, at jeg ikke behøver at gaae nærmere ind paa de Ytringer, hvortil hans Foredrag ellers kunde give mig Anledning.

Ordføreren: Jeg maa gjøre den korte Bemærkning, at naar det ærede Medlem sagde, at den første Afdeling af den nye § 1 allerede indeholdes i den gjældende Ret, saa troer jeg dog, at han ikke vil kunne paastaae dette, forsaavidt den ogsaa omfatter Livsarvinger. Den første Afdeling omfatter jo baade Livsarvinger og Udarvinger, og altsaa indeholdes den ikke i sin Heelhed i den gjældende Ret. Forøvrigt maa jeg tillade mig at gjentage — jeg veed ikke om jeg sagde det før, men i alt Fald